

Arrest

nr. 122 241 van 9 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

Wat de eerste aanklacht betreft, heeft de commissaris-generaal onder meer vastgesteld dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker werd beschuldigd van geweldpleging omdat de politie ervan uitging dat iedereen in de buurt van het gevecht een betrokkene was.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar rapporten en videobeelden over politiegeweld tegen demonstranten. Hiermee maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat de Bengaalse politie personen schijnbaar willekeurig vervolgd, laat staan dat verzoeker aannemelijk maakt dat dit bij verzoeker gebeurde.

Wat de tweede aanklacht betreft, heeft de commissaris-generaal onder meer vastgesteld dat het merkwaardig is dat verzoeker besloot om te gaan lopen en drie tot vier maanden onder te duiken nadat hij van een collega vernam dat zijn baas was vermoord.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij vreesde dat de leden van de Awami League achter de werknemers zouden aangaan omdat deze mogelijks getuige waren geweest van de moord. Dit houdt echter geen steek aangezien uit verzoekers relaas duidelijk blijkt dat hij niet aanwezig was bij de moord zodat er geen reden is waarom de leden van de Awami League achter hem zouden aangaan.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift ook dat hij vreesde dat de leden van de Awami League de schuld in de schoenen van de werknemers zouden schuiven. Ook deze verklaring houdt geen steek. Er is immers geen enkele reden om dit te denken. Bovendien maakte verzoeker zichzelf juist verdacht door meteen te gaan lopen en onder te duiken.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Bangladesh niet eenduidig veilig te noemen is en hij verwijst hiervoor naar een reisadvies over Bangladesh.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

De Raad stelt vast dat verzoeker op basis van het reisadvies waarnaar hij verwijst niet aantoont dat burgers in Bangladesh op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 februari 2014, voert verzoekende partij aan dat zij intussen meerderjarig is geworden. Verzoekende partij betoogt dat haar verweten wordt ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd, terwijl zij enerzijds minderjarig was en de vraag dient gesteld te worden of zij dat als minderjarige allemaal kon weten en zij anderzijds er op gewezen werd dat zij best kon stellen dat ze iets niet wist tijdens het gehoor, maar deze vaststelling dan weer als een boemerang terugkeert. Verzoekende partij besluit dat tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal de lat veel te hoog wordt gelegd. Voorts wijst zij nog op haar ernstige gehoorproblemen die inderdaad blijken uit een medisch attest dat ter terechtzitting wordt getoond. Verzoekende partij licht nog toe dat zij deze ernstige gehoorproblemen al sinds zij kind was kent en dat zij thans geopereerd zal worden in september. Op de vraag of verzoekende partij om deze reden naar België is gekomen wijst zij erop dat zij problemen kende in haar land van herkomst zoals zij uiteengezet heeft tijdens het gehoor en er tegen haar een arrestatiebevel is uitgeschreven.

Het feit dat verzoekende partij tot voor kort minderjarig was, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor haar vastgestelde gebrekkige kennis van en interesse in de twee zaken die beweerdelijk in haar land van herkomst tegen haar zouden zijn aangespannen. Het verklaart, noch rechtvaardigt waarom zij van de documenten die haar met betrekking tot die twee zaken werden opgestuurd, enkel de bijgevoegde brief van haar advocaat las, doch volledig verzuimde de twee stukkenbundels specifiek met betrekking tot die twee zaken tegen haar persoon te lezen. Gelet op het feit dat die bundels documenten volgens haar specifiek betrekking hebben op die twee zaken oftewel de kern van haar relaas, kon en mocht van haar redelijkerwijze worden verwacht deze grondig te bekijken, minstens de inhoud ervan (volledig en nauwkeurig) na te lezen. Verzoekende partij liet dit echter geheel na te doen, hetgeen getuigt van een manifest gebrek aan interesse in haar beweerde vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze ondermijnt. Verzoekende partij haar jeugdige leeftijd biedt daarnaast geen verschoning voor haar totale nalaten om in de periode van bijna twee jaar die ze na de eerste klacht nog in haar land van herkomst doorbracht, bij iemand navraag te doen over de verdere afhandeling van die klacht. Evenmin verschoont het haar verzuim zich na haar vlucht uit Bangladesh bij haar zussen, met wie ze soms nog contact heeft, te informeren omtrent het feit of de politie en de RAB haar thuis zouden zijn komen zoeken. Van een persoon die, zoals verzoekende partij, verklaart voor zijn leven te vrezen en zijn land te zijn ontvlucht omwille van valse rechtszaken tegen zijn persoon kan, ongeacht diens leeftijd, redelijkerwijze een grote interesse in en een gedegen en gedetailleerde kennis van die zaken worden verwacht, minstens kan worden verwacht dat hij zeer goed

op de hoogte is van de inhoud van de door hem in dit verband aangebrachte documenten. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij haar gehoorproblemen, welke niet worden betwist, en haar betoog dat zij er tijdens het gehoor op werd gewezen dat ze best kon zeggen wanneer ze iets niet wist, doch dit als een boemerang terugkeert en dat de lat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal veel te hoog werd gelegd, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze argumentatie doet geen afbreuk aan en vermag op generlei wijze haar vastgestelde onwetendheid omtrent en manifest gebrekkige interesse in de twee zaken tegen haar persoon te verklaren of te rechtvaardigen. De Raad stelt overigens vast dat verzoekende partij, die bij aanvang van het verhoor de tolk vroeg om luid te spreken, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding maakte van eventuele communicatieproblemen (met de tolk) of onduidelijkheden omwille van haar gehoorproblemen. Ze maakte niet het minste gewag van eventuele problemen in dit verband en gaf daarentegen op het einde van het verhoor zelfs uitdrukkelijk aan de tolk en alle vragen goed te hebben begrepen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene stelling dat zij problemen kende in haar land van herkomst zoals zij die uiteengezet heeft tijdens het gehoor, en dat er tegen haar een arrestatiebevel is uitgeschreven, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 februari 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS